

Hedehuset.

Fortælling af C. Glaubrecht.

Paa Danst ved Ellen.

(Fortfætt.)

„Det var en hyggelig Spas“, lo Michel, „at tage en Hærfæltning ved Næsen er rigtig noget for os. Og han faar tun sin Net. Da jeg for nylig plundrede hans Evi-gerfaders Mælle, kaldte han mig ud, fordi jeg ikke skaffede ham de Papirer, han havde gjort Regning paa. Fremad, Folkens!“

Den samme Dreng, som var frøben ind ad Hedehusets Vindu, maatte nu ogsaa underføge Forholdene hos Vergerfranz, og det var han godt kendt. Mere end en Gang havde han gjort sig gode Venner med Vergerfranz's Søn og havde ved hans Hjælp gennemsøgt Spisefammeret. Denne Gang fæstede han imidlertid den fortræftele lille Dreng tilbage i Sengen, stoppede Sengenæppet ind i hans Mund og tneblede ham, saa han ikke kunde fremføre en Lyd. Derpaa lyste han sig sagte ud i Forstuen, lullede Gangdøren op, og snart var hele Røverbanden trangt ind i Huset. De strigende Kvinder bleve hurtig bragte til Tavshed, og da den gamle Vergerfranz vilde sætte sig til Modværge, tildelte Hans ham et Slag i hovedet, som fik ham bevidstløs til Jorden. Alt, hvad Huset indholdt, hvad i Aarets var blevet stjaalet, aaregt og sammenpæret, vandrede nu i Røvernes medbragte Sætte. Intet Menneske i Lohrborn havde nogen Anelse om, hvad der foregik i Vergerfranz's Hus, tun Vægteren saa Lys bevæge sig frem og tilbage, men det var ingen Sjæledehed der og foruroligede ham ikke i minste Maade. Ved Daggrøn vare Lydene fær- dige, og saa grundig havde de udført deres Arbejde, at der ikke var andet end tomme Kister og Stæbe tilbage, da de stævnede under Byrden slæbte deres rige Bytte bort.

Vergerfranz undrede sig imidlertid over, at Gavtyvene kunde være saa længe om at plundre Hedehuset. Træt af at vente og gysende af Rude i Morgenstunden lyste han sig endelig ud af Stoven, nærmede sig Kristian Eggerbergs Bolig og lignede ind ad Bagvinduet. Solens første Stråler gled ind gennem den iudbrudte Rude og faldt lige paa Mo'r Stefans Ansigt, der stirrede ham spøgelsesagtig i Møde. Gæben af Rædsel vendte han om og løb som jaget af ande Vænder ned over Bjærgstien til Lohrborn.

Der fandt han sit Hus udplyndret til den sidste Bid Brød, sin Fader døende, og sin Hustru, den uhykkelige Elsebeth, henfunden i stille Vandid, bærøvet Sønen til at tale. Ude af sig selv, brælende som et vildt Dyr af Raseri stryede han bort og lod sig i lange Tider ikke se i Lohrborn.

Naboer og Bekendte maatte tage sig af hans stakkels Hustru og hjælpe hans Fader til Jorden. Hele Menighe- den var samlet om de to Rifter, der paa en Gang bleve baarne ud paa Kirkegaarden. Siden om Sida saa Vergerfranz og Mo'r Stefans der, og Præsten talte med hellig Aabn over de Ord: „Lader os derfor, da Forjættelsen af indgaa til hans Hvile endnu staar os aaben, vogte os, at ikke nogen af Eder skulde synes at blive tilbage“ (Hebr. 4, 1).

„Hvor du har bygget, der staar dit Hus“, sagde han, „har du bygget paa Sand, da ville Vandbyllerne bringe det til at falde, men bygger du paa Klippen, staar det fast. Hvor din Stat er, vil dit Hjerte være. For Guds Rige og hans Retfærdighed varet dit Hjertes Lyst og Glæde, da vil du i Døden gaa ind til en evig Rikdom. Men har du her paa Jorden haft dine Stætte i det, som Møl og Kust kan fortæle, og Tyve brynde ind og stjæle, da vil Døden bærve dig alt. Glem da ikke, du traelde, urolige Menneske- hjerte, Herrens Forjættelse om den evige Hvile, thi hvo, som bliver tilbage, trues af Herren med den evige Pine, hvor Dømen ikke bær, og Jiden ikke udsufftes; men den, som har fuldbendt sit Løb i Troen, forjætter han en evig Krone. Og ingen bliver kronet, som ikke har kæmpet ret.“

Tabs stilles Mængden ad; hver enkelt havde faaet noget at tænke paa, men dybest havde Ordet ramt den afvædes Enke, Margrethe. Hun blev tilbage, da de andre gik, og de lod hende blive, de tænkte vel, at hun vilde bede ved sin Mand's Grav. Da hun var ene, fattede hun sig paa Vænten under Hyldebusten, der bøjede sine Ørene ud over Kirkegaardsmuren. Taarerne løb ned over hendes Kinder og smeltede den Jæskorpe, der i saa mange Aar havde ligget haard og tolv over hendes Hjerte. Men den Svendens og Vild- faarens mørke Vølger steg højt og truede hende med Død og Undergang. Som en brufende Strøm brød Samvit- tighedsnaget ind over hende. Hun harnedes paa den bøde, der havde draget hende med sig, hun harnedes paa sig selv og hele Verden, og i al hendes Bitterhed var der hjerpen Haad eller Trøst, men hun som befandig dybere ned i Mindet om misbrugte Dage, forspildte Timer og unyt- tede Njeblikke; som Afsgrundens Vænder samlede alle hen- des Synder til en frøgtelig Stare, saa hun i Forbivlelse vred sine Hænder og fannede højt. Svimmelende og gysende var hun nær ved at segne, indtil al den Uret, hun fandt hos sig selv, samlede i den ene store Uret, hun havde øvet mod sin Ungdoms elste, og hun klagede: „Tilgiv mig, Peter, tilgiv mig, jeg har syndet forfarligt imod dig.“

Stepeter var ogsaa bleven tilbage, da Fjelget forlod Kirkegaarden, skult bag Bustene havde han fulgt Mar- grethes Sjælelam, nu traadte han hen til hende, lagde mildt sin Haand paa hendes og sagde:

„Alt er dig tilgivet for længe siden, Margrethe, hvad du har gjort ondt imod mig, vendte Gud til det gode; maatte du finde ligesaa billig Tilgivelse hos ham som hos mig.“

Han tryktede hendes Haand lige saa trosfast som i gamle Dage, da de stod sammen som troslovede. Synb og Uret havde fikt dem ad, nu mødtes de paa Kirkegaarden for, at sige hinanden, at de uden Bredde og Bitterhed atter vilde kunne fisses for at genses for Guds Trone.

„I fyrerthede Aar har jeg længet efter dette Njeblik“, sagde Stepeter, „Gud være takket, at han har ladet mig op- leve det.“

„Ja, Peter“, svarede Margrethe, „det skal du vide — og Gud er mit Vidne, at jeg siger Sanhed — trods alt, hvad ondt jeg siden har gjort, har mit Synb imod dig liggat Dag og Nat paa mig som en uuhølselig Byrde. En Gang for tyve Aar siden saa jeg dig køre forbi, medens

jeg bredte mit Læred paa Bleg, og havde jeg ikke stammet mig for de Folt, som vare i Nærheden, saa havde jeg paa mine Ana bedt dig om Forladelse.“

„Lad nu det være glemt, Margrethe“, sagde Peter og tørrede Taarerne bort, der uvilkaarlig brød frem i hans Øjne. „Vore Haar ere hvide, vore Hoveder bøjes mod Graven; vort Maal er ikke her paa Jorden, men hiit oppe. Du maa bestikke dit Hus, som jeg har bestikket mit, og je at redden, hvad reddes kan.“

„Redde?“ sagde den stakkels Kvinde, „hvem og hvad skulde jeg redden? Har jeg ikke selv hjulpet min Søn at blive til den, han nu er, til at vandre Forbærvælsens Veje? Lev- vel, Peter, og bed for et uhykkeligt Menneske, som længe efter og dog aldrig tør haabe paa Guds Tilgivelse.“

Peter talte til Margrethe om Jesus, Snyderens Frelser; hun lyste og græd, og saa gik hun hjem. Men da Uret faldt af Træerne, blev hun baaren til Graven, og Stepeter var den eneste, som fulgte hende, den eneste, som sørgede over Vergerfranz's Hustru.

„Mine Tænder ere ikke Ebers Tænder, og Ebers Beje ere ikke mine Beje“, siger Herren, og ofte ere hans Tænder og hans Beje uporlige for os.

Elsebeth, Vergerfranz's uhykkelige Hustru, som var bleven folgt af sin Fader og mishandlet af sin Mand, ved- blev at vandre om i sit tomme hjem uden Sans for noget omkring sig. Hun spiste og drak, gik i Seng og stod op, spandt og syede Klæder til sig og den lille Franz, men hun viste selv ikke, hvad hun tog sig for. Om Søndagen sad hun stille paa sin Plads i Kirken og græd, men hun for- stod intet af, hvad der blev talt. Kun naar hun vandrede ene gennem Stoven, naar Træernes Sufen og Vættens Rislen nynnede hendes fuge Sind til Ro, tun da gled Dæk- ket bort fra hendes Sjæl, tun da kendte hun sin egen bitter Smerte, og tun da funde hun bede.

„Hvor og til mødte hun paa disse fine ensomme Van- dringer Jaarehyrden Arnold; han holdt hun af at tale med, thi hans milde Ord aabnede hende Vej ind i Guds Riges Hemmeligheder.“

„Var stille for Herren, Elsebeth“, sagde han, „Gud er trofast, at han ikke lader Eder fristes over Ebers For- mue, men gør haade Kristelsen og dens Udgang saaledes, at I kunne taale det. Vor Ven, hans som aldrig forlader os, har sagt: „I Verden skulle I have Trængsel;“ der- med mener han, at vor Trængsel er stakkelt og let og staf- fer os en over al Maade stor, evig Vægt af Hærlighed der- hjemme, hvor al Verden er overvundet og al Trængsel forbi. Han kommer snart, og naar han kommer, bringer han med sig den Fred, som han alene kan give.“

„Arnold“, sagde Elsebeth, „naar det er klart her op- pe,“ og hun pegede paa sin Pande, „saa taler Guds Mand til mig ligesom du, men saa snart han har talt, og hans milde Haand har læst min Pande, saa kommer Mørkets Mand igen og blæser Lyset ud og lægger sig tungt over mit Hoved, og saa tan mit stakkels Hjerte ikke bede. Derfor maa du, Arnold, og de, der som du elste Gud og hans Ord, bede for mig. Sig det til Sjernetristian. Herrens Frelse hans Hus paa Bjerget ligesom Noah i Arken, nu maa han ogsaa vende Duen ud, det er Bennen for mig, men den fin- der intet Sted, hvor den kan hvile; thi, Arnold, Vandet staar femten Alen højt over Bjergene.“

Stakkels Elsebeth tav, og Vanvidets Nat indhyllede hende paany; som i Drømmen gik hun hjem og talte i Uger og Maanedes ikke et Ord.

Saaledes fandt hendes Mand hende, da han efter lang Tids Forløb endelig vendte tilbage; men han spurgtte ikke til hende og bemyndte sig ikke om hende. Han tog blot sin Søn med sig paa Rejse, og efter den Rejse med sin Fader blev lille Franz mere uregerlig end nogen Sunde før.

* * *

Den Tid var længst forbi, da man i Lohrborn gjorde Nar ad Hedebonden. Nu var Kristian Eggerbergs Soqne- raadsmedlem, og naar hans statelige Stikkelse med det al- vorlige, vejrbidte Ansigt viste sig i Landsbyen, mobtog han mange venlige og ærbødige Hilsener fra unge og gamle. Særlig Ungdommen havde dyb Respekt for Hedebonden, og hvor vild og tøjlesløs Vergerfranz's Søn end var paa alle andre Punkter, saa vovede han dog aldrig at haane hjerpen Kristian eller hans Børn, men havde længe betrag- tet det som en Vre at turde lege med disse om Søndagen. „Hvad mon Vergerfranz's fuge Hoved nu har ud- tænkt, siden han atter er kommen paa den grønne Gren?“ spurgtte man sig selv i Lohrborn. „Røverbanderne har han aabenbart ikke mere at gøre med, og dog har han næppe erhvervet sine Penge med Rette, siden han med begge Hænder strør dem ud til alle Sider.“

Endelig kom man dog under Vejrt med, at den For- retning, der for Vergerfranz viste sig at være saa over- ordenlig indbringende, stod i Forbindelse med Krigen. I hine Dage, da største Deelen af Europa var overvæmmet af Napoleon Bonapartes Krigshære, da Fyrstier affattes og indfattede, da Folltelag stiftede Herre ikke efter deres egen, men efter den framle Kæjfers Villie, naaede Krigen vilde Vølgelag ogsaa til Spessarkstovens lille Dale. Hver- vone kom og rev de unge, næppe voksne Sønner fra deres Forældre, og mange tydede de fire N'er paa Soldaterkraven som et: „Nur nicht nach Norden!“ — Thi mod Nord skulde Toget gaa, til Rusland fordes de sejerbevante Hære.

Men disse Hundredtusinder af Soldater skulde have- baade Klæder og Fodtøj, baade Mad og Drikke, og Vergerfranz blev en af Hærens Leverandører.

Vognlæs af Læder og Klæder bleve opdyngede i de tomme Værelser i hans Hus. Han selv stod i sin nye, guldtreskede Uniform stol som en Konge og tog imod Om- gennens fattige Haandværkere, der strømmede til i Stater for at faa Del i Arbejdet og Fortjenesten. Mængde af dem gik straks bort igen, andre bleve og underhandlede med Vergerfranz, men naar de drog hjem, var det med en Praad i Samvittighedsen, som voldede, jo oftere de leverede Va- rer til ham. Hvem vovede vel de stakkels Soldaters Sulte, naar Fodtøjet faldt fra hinanden paa de opblådte Beje, fordi det bestod mere af Pap end af Læder, eller naar Klæ- derne løb op i Sammen med første Gang, de skulde trækkes paa? Hvem hørte den stille Klage, naar det Brød, der skulde styrke de trætte Stridsmand, var usundt og ufordøjeligt, og naar den fuge paa Lazarettet væmmedes ved den Mad, der bødtes ham under Navn af Næringsmiddel, men var

* Kun ikke mod Nord.

saa fordærvet, at næppe en Hund vilde røre den? Hvem andre end han, som tæller de Blodsbræber, der fra Sol- datens saarede Fædder bærer Vejens Stene, som ser det tavse Blit, der striger højere end Ord og naar — vel ikke deres Vren, som ere tilstoppede med Dufater —, men hans, som aldrig bliver tunghørende.

„Lad Gud, Kristian“, sagde Stepeter en Aftenstund, da Hedebonden kom hjem til sit lille Hus og fortalte, at den store Hær nu var dragen til Rusland, „lad Gud, at de denne Gang ikke vil Nje paa din Arnold. Derfor Krigs- kommissionen, som de kalde det, var kommen her op til Hedehuset, saa havde han ikke undgaaet at blive tagen med; thi om ellers nogen kan bære en Hulst, er det ham. Det vilde ogsaa have været haardt at se din lille Søn drage op i al den Jæ og Sne for at fryse ihjel eller blive ødt op af Ulvene. Vel ved jeg, at jeg ikke skulde have oplevet at se Hæren vende hjem ødelagt og afspredt, thi min Tid er snart forbi, men jeg vilde dog gerne, at du skulde beholde din Alderdoms Støtte.“

Lange varede det ikke, før Stepeter lullede sine Øjne for sidste Gang. En Aftenstund, da den dalende Sol lyste klart over hans smulte, udtryksfulde Ansigt, bød han alle sine kære Farel.

„Se, Kristian“, sagde Arnold, da de to Mand stode sammen ved deres gamle Vens Dødsleje, „saadan giver Gud sine Børn det. Jo dybere Solen synker, des rigere bliver Glasfen, og efter et Liv fuldt af Savn og Mjæ kommer en Aften i Ewighedens Klarhed. „Vi forvente vort Vegemets Forløsning“, hedder det se, hvorledes Livet her sejrer over Døden, se, hvorledes Livens Lys overstraaler vor Vens Ansigt!“

Peter aabnede endnu en Gang Øjnene, smilede til sine Venner og hvilede: „Herre, jeg bier paa din Frelse!“ Kort efter var alt forbi.

Kristian og Arnold fulgte ad hjem den Dag, da Peter var bleven begravet, og Hyrden sagde:

„Du ved, jeg har altid ment det godt med dig og dine, Kristian, lad mig da have Lov at sige dig et Ord til Afdar- sel. Tag dig i Agt for Vergerfranz's Søn. Ser du ikke hvorledes han lyster om berøppe, han gaar paa Jagt efter din Anna. Vis ham Vren, Kristian, ellers kan det sidste blive værre end det første.“

Kristian standse, hans Øjne lyste, og han blev gan- selt bleg.

„For Anna er jeg ikke bange“, sagde han, „hun kan ikke udstaa Franz; og hun behandler ham saaledes, at dersom han havde Gnist af Vresfølelse, vilde han ikke oftere vise sig for hendes Øjne.“

„Hvorfor har du ikke fortalt Vergerfranz, hvad hans Søn har for? Jeg er vis paa, at han vilde hellere saa Arme og Ven i Stykker paa Aenagten, end at han skulde tage din Anna til Hustru.“

„Hvem ved“, svarede Arnold, „Bierne fuge Honning af alle Blomster, selv giftige. Vergerfranz forvandler alt til Gift for dem, han kommer i Berøring med.“

Mændene tav; thi Anna havde indhentet dem. Som hun gik der, rant og lefobed ved sin Faders Side, var hun sin Moders udtrykte Villedde fra den Tid, da Christil i sin attenaarige Ungdomsfriskhed vandt Stjernetristians Hjerte. Hedehusets Ensomhed og de alvorlige Forhold, under hvilke Anna var opvolet, havde dog givet hendes Blit en dybere Glans og renset hendes Sjæl fra det Ledfand, som havde bragt hendes Moder saa megen Smerte. Sin Frelser havde hun kendt og elset fra Barn af, og eftersom hun udoif- des, blev ogsaa hendes Tro bevidst og levende, og hun gav ham hele sit Hjerte.

„Hvor er din Broder?“ spurgtte Kristian og saa sig om efter sin Søn.

„Han gik gennem Stoven“, svarede Anna, „han stam- mede sig over, at vi skulde se ham græde. Ved du, Fader,“ tilføjede den unge Pige og standsede, idet hun vendte sig om og saa ned over Dalen, „jeg synes, der ligger en Taage over al Ting nu, da Peter er borte; det er, som forestaar os noget andet nu, da vi ikke mere have vor gamle, trosfaste Ven. Er du ikke bange, Fader!“

„Gennem et taarefuldt Nje kommer alt til at ligge i Taage“, sagde Arnold, da Kristian tyvæde med at svare. „Men jeg ved et Middel imod alle Slags mørke Tænder, det hedder Bøn og Arbejde. I Pigebørn maa ogsaa have Hænderne fulde, maa ogsaa vaage og bede, thi Ebers Mod- stander gaar omkring som en brønde Løve, sændende, hvem han kan opsluge.“

Arnold løftede Haanden og pegede hen imod Stov- kanten, hvor Franz forstændt mellem Træerne. Anna saa ham og blev bleg, men sagde intet.

Næppe vare de tre imidlertid naaede til Hedehuset, før Strig og Larm fra Stoven kaldte Mændene ud igen. Arnold og Franz tumlede sig i det vildeste Slagsmaal, og da de endelig bleve stilte ad, listede Vergerfranz's Søn hinkende hjemad, medens Arnold stod tilbage med blussende Kinder og knyttede Ræver.

„Du gør din Søster en daarlig Tjeneste ved at fare frem paa den Maade“, sagde Jaarehyrden bebrøende, „tror du, at du kan gaave en god Sag ved onde Midler?“ Arnold svarede ikke; men at han tog sig Fornæringen til Hjerte, saa man af hans alvorlige Ansigt.

Saa tom Vinteren 1812—13. Vergerfranz blev saa mærkbærbig spag, det slyntes næsten, som vilde han aflægge sin pralende Uniform og blive Bonde igen. Til sidst tog han sin Søn med sig og rejste bort, ingen vidste, hvorhen. (Fortfætt.)

Rejsetænkter.

Af Jvar Marius Hansen, Chicago.

Ødt kristelig Uvislæsning.

Denne Gang gik Rejsen syd paa. Vi rejste til Web- ster Grove ved St. Louis, Mo., hvor Foraarsfredsømpet skulde holdes. Mr. P. H. Linden, Chicago, var min Rejse- kammerat. Da vor Tid og Togforbindelse tilfod det, gjorde vi et lille Ophold i Illinois' Hovedstad Springfield. Vor Gang gik først ud til

Præsident Lincoln's Monument paa Dak-Ridge Kirkegaard, hvor de jordfiste Levninger

af denne underlige Mand hvile. Paa Sydenden af det høje pyramideformede Gravmæle, paa en Broncestatue af Lin- coln, og paa de fire Hjørner ere Vaabenarterne repræsente- rede ved fire Grupper. Under Præsidentstatuen er en Broncestable indfæjet, hvorpaa vi se den amerikanske Dren med en sønderevendt Lænte i Næbet og med den ene Klov paa et sprængt Haandjæv, hvilket jo fremstiller Negerflaveriets Ophævelse. I Monumentets firtandede Underbygning fin- des i Midten Gravkammeret, i hvilket Kirken staar; Dørene ind til Sarkofagen vende Syd og Nord.

Det er med underlige Følelser, man staar ved en saa- dan Mand's Mindesmærke. Jeg tan omtrent udtrykte mi- ne ved at anføre følgende Udtaalelse om Lincoln af Præ- sident Roosevelt: „Lincoln — færgmodige, taalmodige, kærlige Lincoln — du har paa dine Skulder i fire Aar en større Byrde end nogen anden Mand i det nittende Aar- hundrede, og du gav dit Liv for det Folk, som du i levende Live havde tjent saa godt!“ Det er et høit æstetisk og det favner vidt; men det er sikkert sandt.

For en Tid siden læste jeg i et Maanedesblad et Digt paa Engelsk om Lincoln; jeg havde ikke Bladet i min Haand, men læste det gennem et Butiksindue, hvori det var hen- lagt. I dette Digt foretom tre Udtaalelser om Lincoln, som fæstnede sig hos mig. Den første var: „Manden var som S t a l, naar det gjaldt om at gennemføre sin Hen- sigt.“ Dersom det staaftatte havde manglet hos L., da havde han ikke funnet bære den tunge Byrde, der laa paa ham, og da havde han næppe naaet sin Hensigt: Negrenes Frigivelse. Den anden lød: „L. var b l o d og kunde røres ved andres Taar.“ Det er til Overfølbighed bevis i L.'s Historie, at han havde et varmt Hjerte, saa han trods det staaftatte var en mædfønde Menneskeføde, der kunde røres over andres Rød og vise dem Deltagelse. Den sidste Udta- lelse var saaledes: „L. kunde tilgive; var nogen kommen i saadanne Omstændigheder, at han intet Haab turde gøre sig om at finde Tilgivelse hos andre Mennesker, saa kunde han haabe at blive tilgivet hos Præsidenten.“ Der foreligger vist flere Eksempler paa, at L. benaadede Mennesker ifær i Krigen's Tid, som intet Haab havde om at finde Parдон. —

Gud selv Ose, vi have en Frelser, der kan tilgive og vil forlade, og som indtil det yderste formaar at gøre dem salige, der komme til Gud formædelt ham.

Vigeform Jøsoa tog Mindestene fra Jordans Bund, opsmalede vi nogle Smaaleen fra Stebet, hvor Monumen- tet staar, og vi forlod Stebet, glade ved at have staaet ved denne Stormand's Grav.

Velkommen.

Fra Kirkegaarden begav vi os til Regeringsbyggnin- gen. Naar vi komme ind i den fra Hovedtrappen, træffe vi en Broncestatue, en Kvindefigurve, i noget mere end Vegemets- størrelse. Den hedder „Illinois Velkommen til Verden“. Stikkelsen er iført en Art romersk Dragt, og Armene ere udbredte til Velkommen. Statuen er en Gave fra Kvinder i Illinois; den har vist været optillet paa en eller anden Udstilling.

Det er heller ikke blot en Tænte, men en Virkelighed, at Illinois siger Velkommen til de mange fremmede, som kommer her. Fra at være et Vand, beboet af nogle Fiolte indbyrdes kæmpende Indianerstammer, har det siden 1720 aabnet sig for de tilrejsende, saa „The Prairie State“ nu giver Hus og Hjem til omt. 4 Millioner Mennesker fra de forstelligste Dele af Verden. Her i Chicago alene tæller man efter Forlybende 60 forstellige Nationaliteter. Men hvad der gælder om Illinois, gælder jo om de andre Stater og Dele af Unionen. Der lber et Velkommen til de forstellige, der indvandre hertil og som kunne og vilde ernære sig, som lovlige, videnskabelige Borgere. Dette Velkommen har ogsaa strakt sig til vor Nation, til vore Landsmænd; og have vi ikke Aarsag til at sige Tak for dette Velkommen? Jo! Mangfoldige, ogsaa fra gamle Dan- mark, have fundet sig et godt Hjem, en uafhængig og be- trygget Stilling, hvis Mage de ikke vilde eller kunde have fundet i Fædrelandet. Mængden en fattig Indsidder, Dags- lejer, Tjenestetæt, Fabrikarbejder el. L., som indvandrede til Amerika for flere eller færre Aar siden, er nu bleven en bestaaende Gaardmand, Fabriktejer eller Arbejdsmænd i en god Stilling. Mængden en ung Mand, der gerne vilde studere i Danmark, men ikke kunde komme frem, fordi han var fattig, rejste til Amerika, og ved at arbejde om Som- meren og studere om Vinteren, naaede han sine Vnsters Maal, blev Præst, Jurist, Doktor, Sagsfører, Stoleærer, Professor, eller hvad han nu stillede efter. Og — — ja før det selv videre; der mangler ikke paa Eksempler, selv om der ogsaa findes saadanne i Amerika, som ere bleve stufede og ere misfornøjedede; men mon de vare fornøjedede i Danmark!

Imidlertid lad os være taknemmelige; taknemmelige mod Mennesker, om vi skyde dem noget i den Retning, tak- nemmelige mod den gode Gud, for hvad han har givet os i dette gode Land, om hvilket Prof. Walthers i sin Tid sagde i en Takfælgelsesdagsprædiken: „Er Amerika ikke det bedste Land i Verden at bo i, saa er det et af de bedste.“ Ja, tak Herren og vis din Taknemmelighed ved at gøre godt med de aandelige og timelige Goder, du har faaet. Glem ikke dine gamle Forældre i Danmark eller dine fattige Søskende; skriv ofte til dem og send dem nogle Penge til Hjælp i deres trange Aar; se efter om der ikke er nogle unge Mænd eller Kvinder af dit Bekendtskab, der gerne vilde studere, men ere for fattige dertil, eller som maatte studere under Tryk af trange Aar. Na, hjælp saadanne, eller dog een ihelmiind! Giv nogle af dine timelige Midler til at hjælpe, hvor det behøves. Hjælp din Menighed; der er vist not Træng for det. Glem ikke din Præst, der muligvis sid- der i trykkende Omstændigheder, og hans Hustru, der maatte godt kunde trængte til, at du giver hende noget for Spise- kammeret, Køkkenet, til Børnens Klæder eller noget an- det. Husk paa din fuge Nabo. Betal hans Døktorregning, og gaa ind i Kramboden og køb til ham og hans, hvad du let kan se de trængte til. Giv ogsaa dit Kirkesamfund en god Gave, slet dels Stolearbejde, dels Børnehjem o. s. v. Var god mod Missionærerne, den ydre og den indre Misionens. Ja, vis din Tak paa disse og andre Maader, og elst ikke med Ord og Tunge men i Gerning og i Sand- hed. (Fortfætt.)